

VACANȚA ÎN PANDEMIE

Ciuciu Denisa, 17 ani

Prof. Coord. Vlaș Claudia

Colegiul Național "Samuil Vulcan", Beiuș

Cum este oare să adormi într-o seară normală a lunii martie, iar a doua zi să te trezești într-alta?

Cum e să ajungi să-ți dorești să fii oriunde altundeva doar să nu mai vezi aceiași pereți albi ai camerei tale zi de zi?

Cum e să-ți consideri cel mai drag loc al tău precum o închisoare din care să cauți scăpare cât mai repede și pentru orice motiv, oricât de banal?

În urmă cu un an probabil ca nimeni nu s-ar fi gândit la așa ceva, însă acum, acestea sunt unele dintre întrebările zilei. Cine și-ar fi imaginat că pe lângă cheile uitate pe birou sau telefonul lăsat pe masă un alt motiv pentru care ne vom întoarce din drum va fi o mască de protecție sau un dezinfectant? Ei bine azi, acestea sunt probabil la fel de bine vândute ca și pâinea, din păcate, au devenit esențiale pentru om.

La primele zvonuri legate de acest virus am fost indiferentă, nici măcar n-am stat să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi să ajungă la noi în țară, dar n-a fost nevoie de prea mult timp ca să fiu nevoită să o fac, inevitabilul s-a produs. Virusul a început să facă ravagii destul de repede, iar lumea a luat o întorsătură neașteptată. Parcă totul s-a oprit, lumea se oprise, planeta lua o gură de aer, totul era gol, abia mai vedeai câte un om pe stradă. Nimic nu mai era la fel și nici nu o să mai fie de acum încolo. În cele trei luni în care am stat acasă, dar... doar acasă, am reușit să-mi dau seama de importanța prezenței fizice a persoanelor din jurul meu, mi-am dat seama de faptul că interacțiunea dintre mine și prietenii mei a devenit exclusiv una legată de telefon, ajungând uneori să urăsc telefonul pentru absența lor fizică. Acele luni de rupere de lume au fost probabil cele mai grele din viața mea, însă în același timp sunt cele 3 luni în care am reușit să mă descopăr pe mine, să mă maturizez și să realizez ca nu întotdeauna viața va fi dreaptă, nu totul va fi roz, la fel ca și acum, ceva neașteptat apare și îți strică toate planurile, asta dacă nu știi cum să faci din aceasta întâmplare o șansă.

Nu pot să afirm faptul că mi-am dorit să fie o situație ca și aceasta, însă sunt recunoscătoare pentru apariția ei exact la momentul în care aveam, fără să-i dau seama, cea mai mare nevoie de ea.

Așteptam cu atâta nerăbdare vacanța de vară, de altfel la fel ca și în fiecare an, însă de data asta totul avea să fie diferit, lucru care mă speria, pentru că tot ceea ce urma să se întâmple făcea parte dintr-o serie de trăiri de care nimeni nu mai a avut parte, urma o nouă cărare a vieților noastre, însă una spre necunoscut. Restricțiile erau la fel, nu se schimbaseră mare lucru legat de activitățile pe care le-am putea face. Vizitam muzee online, priveam piese de teatru tot online, totul s-a redus la nivelul micului ecran albastru, am devenit legați mai mult decât credeam vreodată de tehnologie.

Ușor, ușor am început să ies cu prietenii, încercam de altfel să facem lucrurile pe care le făceam de obicei, până atunci lucruri banale, dar după atâta timp de când nu le mai făcuserăm, în acel moment păreau cel mai distractiv și frumos lucru, am învățat să apreciez altfel valoarea momentelor alături de oamenii care îmi sunt dragi. Ultimele săptămâni de vară au decurs aproape normal, asta doar pentru că oamenii au considerat că totul poate reveni brusc la normal dacă ei se comportă normal, faptul că au uitat sau au încercat să o facă nu a distrus virusul. Revenirea asta forțată la viața normală nu ne-a ajutat aproape cu nimic, am ajuns la un anumit nivel doar ca mai apoi să revenim de unde am plecat.

Vorbind despre vacanțe putem aborda două scenarii, cei care și-au făcut vacanța normală și cei care au adaptat-o condițiilor sau au renunțat de tot la a avea una. Evitând anumite restricții care au fost sau nu respectate, vacanțele au fost destul de normale, nu s-a schimbat mare lucru. În ceea ce privește vacanța mea, a fost una adaptată cumva zilelor de ieri și de azi, am încercat să ”împuşc” doi iepuri dintr-o lovitură și spre plăcuta mea surprindere chiar mi-a reușit. Am petrecut vacanța alături de prietenii și familia, pe care am ajuns să îi apreciez și să îi iubesc înzecit, vrând să recunosc sau nu, trăiam cu o oarecare frică legată de ziua de mâine. Una dintre cele mai mari bucurii pe care le-am avut vacanța asta a fost faptul că am reușit să mă întorc sănătoasă acasă, și să continui la fel până azi.

Deși una spontană, și trăită sub aripa unor restricții, această vară nu a fost de lepădat nici din punctul de vedere al distracțiilor, poate era loc de mai bine, dar asta se întâmplă mereu.

Această pandemie a reușit să facă pe lângă multele rele, în asemenea măsură și lucruri bune. Gândindu-ne puțin la planeta noastră, la natură, faptul că ne-am oprit noi, oamenii, a reușit să pornească natura să evolueze așa cum ar fi normal să o facă, păsărelele să-și cânte melodioasele cântece, cerul să fie mai albastru decât marea și soarele mai strălucitor decât aurul. Lumea reînviase deși noi ne consideram deja morți, ruperea de toate cele cu care ne-am obișnuit ne-a făcut să ajungem la concluzii pripite, să judecăm înainte să observăm ceea ce contează de fapt. Vacanța aceasta, fie ea una în plină pandemie, ne-a fost mai de folos decât oricare alta, această vacanță a fost ultima vacanță înainte ca noi să devenim noi oameni, a fost ultima dar prima noastră vacanță. Poate că acum nu observăm aceste lucruri însă mai târziu sigur ni se va da răspunsul la întrebările pe care ni le-am pus de-a lungul acestei perioade, va veni timpul în care totul va avea sens. Probabil acest an a fost anul în care am primit una dintre cele mai importante lecții de viață, anul în care am înțeles efectul celor din jurul nostru, nevoia de interacțiune

umană, însă în același timp am învățat și faptul că ne descurcăm la fel de bine și singuri, de fapt fiind obligați să o facem. Am învățat că cea mai importantă persoană din viața mea sunt eu, și că mereu la nevoie, dacă nu vei avea pe altcineva alături te vei avea negreșit pe sine.

Deși se susține că anul acesta n-am avut parte de o vacanță, sau cel puțin nu de una normală, realitatea poate fi alta. Privind mai în profunzime acest subiect de fapt am avut o vacanță, o vacanță de la normalitatea de zi cu zi, o vacanță în care să ne deconectăm de la lume și lumea de la noi. Această perioadă ne-a ajutat să ne dăm seama de importanța fiecărui lucru, fie el oricât de mic, anumite obiceiuri până atunci neînsemnate deveniseră parcă vitale în momentul în care am realizat că nu mai avem libertatea de a le face, abia acum, trecând printr-o perioadă ca și aceasta, reușim să vedem adevărata valoare a lucrurilor. Mereu trebuie să trecem prin greu ca să dăm de bine, iar binele va avea precis puterea să ne facă să uităm că odata a fost mai greu.